

Venstres Forslag. I Aar gaa de videre og sige: „Nu er det Venstre, der har taget Socialdemokraternes Forslag“. Ja mine Herrer! Det er kun Sandhed efter den Sætning, at al Ejendom er Tyveri, men det allerinteressanteste ved hele denne Fremgangsmaade er, at Socialdemokraterne for saaledes at komme til at pynte sig med laante Fjer — for andet er det jo ikke — endog gaa saa vidt, at de skamme sig ved deres eget Program. Det første Punkt paa det socialdemokratiske Program lyder saaledes: „Almindelig, lige, direkte Valgret med hemmelig Afstemning til alle Stats- og Kommuneinstitutioner til Mænd og Kvinder fra 22-Aars-Alderen“. Dette har Socialdemokratiet skubbet til Side, da de udarbejdede dette Forslag. Deres eget Forslag anerkender det ikke. Dette Programpunkt er skubbet til Side for at komme til at pynte sig med Venstres Forslag. Herfornægte de rent og skært deres eget Program, som de ellers føre med sig alle Vegne baade i deres Presse og ved Møder — den lige og direkte Valgret fra 22-Aars Alderen; det ville de altsaa ikke føre igennem. Den ville de intet have med at gøre, naar de selv fremsætte Forslag. Det næste Punktum i Socialdemokraternes Program lyder saaledes: „Valgdagen skal være en almindelig Fridag“, men ogsaa dette Punkt er skubbet til Side i deres Forslag her. Den socialdemokratiske Gruppe er saa ivrig for at komme til at pynte sig med Venstres Forslag, at den ikke alene beskylder Venstre for at tage deres Forslag, men endogsaa rent og skært fornægter det Program, de ellers pleje at rose sig af at arbejde for. Jeg har, som sagt, ikke taget Ordet for at beskæftige mig med Enkeltheder i Forslaget, men jeg synes, at man ved en Lejlighed som denne bør gøre opmærksom paa hele Fremgangsmaaden fra den Side. Jeg vil haabe, at denne, som i øvrigt er saa uvant her i Tinget, ikke skal fortsættes fra den socialdemokratiske Gruppes Side. Jeg tror ikke, den er til Held for nogen, allermindst for denne Gruppe selv.

Ordføreren for det andet Forslag (K. M. Klausen): Jeg vil dog gerne gøre et Par Bemærkninger over for det stærke Angreb, som det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) rettede ikke mod den foreliggende Sag, men mod det Parti, jeg har den Ære at tilhøre. Saa vidt jeg forstod det ærede Medlem, lader det til, at han paa egne og sit Partis Vegne mener, at Venstre har et

Monopol, et Privilegium paa at fremsætte Forslag af den Art som det, der foreligger her i Dag, at det skulde være Venstres Privilegium alene at have Ret til at komme frem med Forslag om Udvidelse af den kommunale Valgret. Det tror jeg ikke, det ærede Medlem kan føre igennem her i Landet eller ude blandt Befolkningen; men hvis Venstre virkelig vil have dette Privilegium, saa vil jeg anmode de Herrer om at røgte dette Privilegium paa rette Maade. Naar de føle sig staaende som Demokratiets Talsmænd, som Frihedens Vogtere, maa de gøre det paa en forsvarlig Maade og ikke, som de have gjort her. De Herrer ville gerne kalde sig et demokratisk Parti, men jeg vil sige, at de Forslag, de have fremsat i kommunal Henseende, have ikke meget med Demokrati at gøre; det er snarere laante Fjer, det er snarere Pynt, de sætte paa sig, og som de ikke have nogen Ret til. Det er kommet frem ikke blot ved denne Lejlighed, men ved mange Lejligheder, at Venstre ude i Landet taler om mange demokratiske Ting, for Eksempel, at det vil have Skat efter stigende Skala, men naar de komme her ind i Tinget, og der bliver lagt saadanne Forslag frem for de Herrer, saa ere de de første til at løbe fra dem. Nej, meget af det, de Herrer have paa deres Program, er kun Pynt, som de have paa, naar de skulle ud paa Valgtribunerne og omkring paa Møder. Men naar de komme her ind og skulle staa til Regnskab for deres Handlinger, og hvor deres Afstemning skal rette sig efter deres Ord paa Møderne, saa løbe de deres Vej. Dette saa vi blandt andet ved Skattelovenes Behandling i Fjor, da der var Tale om at indføre Skat efter stigende Skala. Da var netop Venstre de første til at angribe dette Forslag. Nej, fej først for Deres egen Dør, mine Herrer! Der er megen Pynt og megen forlorn Stads imellem, saa Deres Ord og Deres Handlinger staa i Modstrid med hinanden. Det ærede Medlem gik jo endogsaa saa vidt, at han tillod sig at fremdrage Forhandlinger fra Finansudvalget. Det vilde jeg nu ikke have gjort, ikke have voget, fordi jeg mener, at hvad der foregaar inden for et Udvalgs Døre, ikke bør trækkes ned i Salen, før Tiden kommer. Det ærede Medlem siger, at jeg har vist Illoyalitet over for Venstre, fordi jeg var med til at rejse Spørgsmaalet i Finansudvalget. Jeg vil sige til det ærede Medlem: Jeg var ikke med til at rejse Spørgsmaalet, men det var mig, der rejste det. Det var ikke de Herrer, der rejste Spørgsmaalet, men det var